

A fiú siratása

Fancsal Apor emlékére

I.

*...még itt se voltál, már is megszerettünk,
veled, kit itt találtál, terve volt, épp
mint neved betűinek, régi elnyűtt
szavak testté lenni vágytak a holt tér
hidegéből kifejtőlődve, benned
törve föl-föl, de csak a megrabolt
ég feszül föled; pár nap, s már elveszejtett
mind: az is, ki küldött, az is, ki várton
várva várt...*

II.

*...ki várton várva várt, egyszerre árvád
s özvegyed: fájdalmas kis anya, lét és
nemlét oly összeéggve benne; zárvány
a test, ő tudja már; s hiába féltés,
ima, titok maradsz, ki rejtve voltál,
nem világotlitt velünk csak a kérdés,
kibontatlanabb mindenik halottnál,
aki lennél, s csak elveszett időd sír
bennünk, csak a miért?...*

III.

*...csak a miért feszíti mellkasunkat,
töppedt szívünkben is, hogy érthetetlen,
csak ez forog szünetlen, s nem avulhat
soha már: ennyiért mire teremtett,
kinek hatalma volna adni hozzát?
mi dolga volt veled, elhagyni menten
ha volt elég kegyes? általa sorssá
talán miérttek hosszú sora épp így
teljesedik?...*

IV.

*...teljesedik, minek lennie kellett?
itt voltodban kinek áldozatául
jöttél? kisdéként gyötrődni helyettes
szenvedőnek küldtenek – át egy ájult
estén; magadért, ki volnál, elítélt
sokadalmunkat fordítani át unt
utakról, úgy, ahogy megtartva kísér
hulló tárgyakat egy bízó tekintet –
cáfolva szabadesést?...*

V.

*...cáfolva szabadesést, merre jársz most
áldott lélek? vériünk csoportja egy volt,
kicsiny rokon! s közös jegyünk: e jármot
felejtve – lényegedből a sosem bolt
velünk figyel, áhít? mondd, van-e szűrt fény?
dimenzióid engedik? lehet, hogy
van ott is nevetés? mi teszi (tűnván
bár arcod vonásaiban) öröknek
lényedet? s mi marad?...*

VI.

*...mi marad velünk itt, ha mosolyod se
láttuk meg? bölcső helyett inkubátor
jutott, s branül, csövekre kötve ont egy
gép beléd csepp haladékot, a hámort,
orgonafűjtatót taposta így a
a fortély mestere rég, a pár nap álnok
idő, meghalni, nem élni tanítja
szerveid, félénk sejtjeid a romlás
martaléka mind...*

VII.

*...romlás martaléka lett – hányad ízig?
„nem is táplálhattam, föl se vehettem,
becézni kis tested csupán a sírig
maradt időm, sirató szól feletted,
nem a tente-tente, dallamainkból
mit viszel át? a gyertyaszál egetlen
ég, nádihegedűm, sípom, tilinkóm
kinek játszik ezután? – kis anyácskád
ha sír; hány mama sír vele?...*

VIII.

*...hány mama sír benne, magzata féltő?
zokog vele százötvenezer éve!
a meddő, ki szülni rest, s csak azért jó:
kényes láncolatában vele vége
szakadjon a táncnak, a lenni vágyó
molekulák örök menetelése
így törjön meg az időben; homályló
felejtés ellen azonban ma ő is
vinnyog – verődve földtől édig...*

IX.

*...verődve földtől édig – fájdalomban
zúgó fák, innen osztatott ki részed,
és semmi abból, ami áthatolhat
odafönről? nem képződött a szépnek
meg árnya tebened, s zöldből se láthatsz
olyat, amelyet az iménti fénnel
pásztázva mi láttunk? minden virágban
szemed hiányát érzem; a világot
már csak a voltak helyett nézem...*